

Piatok 01. 03. 2024, ráno

Cirkev

Veľa ľudí sa radšej nechá vodiť za nos, ako do Cirkvi.

«Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkev slávnou, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného, ale aby bola svätá a nepoškvrnená.» (Ef 5,25-26)

Donedávna som si myslel, že Cirkev, to je pápež, biskupi a kňazi. Cítil som sa ako poddaný a nie ako spoluzodpovedný. Odtiaľ pochádzala moja neradostná účasť v Cirkvi a túžba po jej kritike. Správny pohľad do spoločenského charakteru Cirkvi zmenil tento môj postoj. Cirkev nestojí nado mnou. Ja som v nej. Som jej súčasťou, živou bunkou, ktorá spolu buduje telo Kristovo. Moja osobná náboženská snaha oživuje moje zlyhanie, poškodzujúce a oslabujúce celý organizmus. Úloha Cirkvi je mojou úlohou. Cirkev je zodpovedná za to, aby pokračovala na zemi v diele Kristovom. Na tejto úlohe nesie zodpovednosť každý člen Cirkvi. Aj ja som teda zodpovedný za to, či Božia vláda vo svete nájde uplatnenie. Musím i ja pracovať na tom, aby Kristovo radostné poslanstvo prišlo k ľuďom. Treba sa mi živo zaujímať o liturgiu a brať na nej aktívnu účasť. Cez ňu hovorí Kristus svetu, žehná a posväcuje ho. Cieľ Cirkvi je aj mojou budúcnosťou. Ako člen pozemskej Božej ríše získavam aj občianske právo v dokonalom Kráľovstve Božom. Ako živá bunka v mystickom tele mám podiel na večnej sláve Kristovej. I keď v pozemskom živote Kristovom musíme ísť krížovou cestou, vieme určite, že príde deň vzkriesenia. Prežiť to „čo je Cirkev“ možno len vtedy, ak sa aktívne zúčastníme jej života a práce. Účasťou na liturgicko - sviatostnom živote, skutkami bratskej lásky, spoluprácou a starostlivosťou v spoločenstve a pre spoločenstvo ľudu Božieho. Tak sa pestuje v dušiach cirkevné cítenie.

Medzi obrazmi, ktoré si zvolil II. vatikánsky koncil na lepšie priblíženie podstaty Cirkvi, nachádzame obraz „matky“. Je to jeden z najpoužívanejších obrazov u cirkevných Otcov.

1. Matka predovšetkým dáva zrod životu, nosí dieťa po deväť mesiacov vo svojom lone a potom ho otvára pre život, keď ho rodí. Takáto je Cirkev: rodí nás vo viere účinkovaním Ducha Svätého, ktorý ju robí plodnou.

V bazilike sv. Jána v Lateráne, pri krstiteľnici, je latinský nápis, ktorý hovorí toto: „Tu sa rodí ľud božieho pokolenia, splodený Duchom

Svätým, ktorý tieto vody robí plodnými. Matka Cirkev rodí svoje deti v týchto vlnách.“

2. Matka sa neobmedzuje na darovanie života, ale s veľkou starostlivosťou pomáha svojim deťom rásť, dáva im mlieko, kŕmi ich, učí ich ceste života, vždy ich sprevádza svojou pozornosťou, svojím spolucítením, svojou láskou, a to aj vtedy, keď sú veľké. Cirkev, ako dobrá matka, koná rovnako: sprevádza náš rast odovzdávaním Božieho slova, ktoré je svetlom, ukazujúcim cestu kresťanského života, a vysluhovaním sviatostí. Živí nás Eucharistiou, prináša nám Božie odpustenie cez sviatosť pokánia, posilňuje nás vo chvíľach choroby pomazaním chorých. Cirkev nás sprevádza v celom našom živote viery, v celom našom kresťanskom živote.

3. Cirkev, zatiaľ čo je matkou kresťanov, zatiaľ čo „tvorí“ kresťanov, je nimi tiež sama „tvorená“. Cirkev nie je ničím odlišným od nás samých, ale treba ju vidieť ako celok veriacich, ako kresťanské «my». Ja, ty, my všetci sme súčasťou Cirkvi. Sv. Hieronym píše: „Kristova Cirkev nie je ničím iným než sú duše tých, čo veria v Krista“.

Otázky na zamyslenie:

- 1. Vnímam Cirkev ako Matku? Vážim si svojich rodičov za to, že mi dali život, vážim si Cirkev za to, že ma zrodila vo viere prostredníctvom krstu? Pamätám si dátum svojho krstu?*
- 2. Aký je môj postoj k Cirkvi a čo mi na nej vadí?*
- 3. Som si vedomý toho, že ja som Cirkev?*